

ски ще бъде прѣдаденъ на първосвященици
дитѣ и книжници; и ще го осадятъ на
смъртъ, (19) и юще го прѣдадатъ на извѣ-
щите да му се поругають, да го биютъ, и
да го расиняютъ; и въ третийъ денъ ще
въскърсне, когато отъ овоя сънъ отважи

(20) Тогда пристали при него на Зеведеевъ синове майка имъ, съ синовей си, та мы се кланяше, и искаше нѣшо отъ него.
(21) А той ѹ рече: Що искаши? Казва му:

Речи їда съдните тѣзи двамата мои синове, единъ отъ десно и единъ отъ лево до тебе въ царството твое. (22) А Иисусъ отговори и рече: Не знаете що искате. Можете ли да пияте чашата която азъ има да пий, и да се кръстите съ кръщението съ което азъ се кръшавамъ? Казватъ му: Можемъ. (23) И каза имъ: „Моята чаша ще пияте, и съ кръщението съ което се азъ кръшавамъ ще се кръстите; а да съдните отъ десно и отъ лево до мене не са въ мое да дамъ, по на конто е пригответо отъ Отца ми. (24)“ И като чухъ десетимата възнесодувахъ за двамата братия. (25) А Иисусъ ги повика и рече: Вий знаете че господаритъ на народите го сподаруващъ надъ тѣхъ, и голѣмите ги владѣятъ. (26) „Въ вѣсъ обаче не ще така да бѫде; Рио който иска да бѫде голѣменъ между вѣсъ, нека бѫде слуга вами; (27) си който иска да бѫде първъ между вѣсъ, нека ви бѫде бръхъ; (28)“ както Синъ Человѣчески не дойде дѣда му послужатъ, фю да послужи, и да даде животъ си откупъ изъ мнозина.

(29) И чакат излезвахъ тѣ отъ Иерихонъ, послѣдвахъ го народъ много. (30) И, ето, двама слѣпци скошо сѣдѣха по край пътъ, като чухъ че Иисусъ минува, извикахъ и казахъ: Помилуй ни, Господи, Сине

ак Гл. 27; 2. Мар. 8; 17. 2 Кор. 1; 7.
15; 1, 16, и др. Отк. 1; 9.
Лука 23; 1. Иоан. и Гл. 25; 34.
18; 28, и др. о Мар. 10; 41. Лука
Джан. 3; 13. 22; 24, 25.
* Мар. 10; 35. п 1 Пет. 5; 3.
и Гл. 4; 21. р Гл. 23; 11. Мар.
и Гл. 19; 28. 9; 35. 10; 43.
и Гл. 26; 39, 42. с Гл. 18; 4.
Мар. 14; 36. Лука т Иоан. 13; 4.
22; 42. Иоан. 18; 11. и Фил. 2; 7.
и Лука 12; 50. ф Лука 22; 27. Иоан.
и Джан. 12; 2. Рим. 13; 14.

Давидовъ. (31) А вародътъ имъ запрѣщаваше, да илъкнатъ; но тѣ по сило викахъ и казвахъ: Помилуй ни, Господи, Сине Давидовъ. (32) И спрѣ се Иисусъ та ги повика, и рече: Шо искате да ви сторихъ? (33) Казвать му: Господи, да се отворятъ очитѣ ни. (34) А Иисусъ се смили и првкоша се до очитѣ имъ; и тутакси прогледахъ очитѣ имъ, и тргнажахъ подирѣ му.

ГЛАВА 21.

И ^{акогато} наблизихъ къмъ Иерусалимъ въ
дойдохъ въ Витфагии ^{бългъмъ} Елеонската го-
ра, тогазъ Иисусъ проводи двама ученици,
(2) и рече имъ: Идете въ селото което е на-
сръща ви; и тутакси ще намърита ослица
вързана, и ждрѣбе съ нея; отврѣжте и до-
ведете ми ги. **(3)** И ако ви рече нѣкой ищ-
ющ, че речете че на Господа трѣбватъ; и
тутакси ще ги проводи. **(4)** А всичко това
биде за да се сѫде реченото чѣзъ проро-
ка, който казва: **(5)** "Речѣте на Сионовата
дъщеря: Это, Царѣцъ твой иде къмъ тебе,
кругъти и въсѣдѣши на ослица и ждрѣбе-
сий на подиремница." **(6)** И ^{акогато} този
ученицият и сториши както имъ възлачи Ии-
сусъ: **(7)** доведохъ ослицата и ждрѣбето, и
възложихъ на тяхъ дрехите си; **да** въсѣдѣ-
ни *той* върхъ тяхъ. **(8)** А по многото на-
родъ напостлахъ дрехите си по патът;
други пакъ сѣчехъ вѣтви отъ дърветата, и
постилахъ по патът. **(9)** А отъ народътъ
които вървихъ напрѣдъ и които идѣха вспо-
дарѣ викахъ и казвахъ: **«Осанна Сину Да-**
видову: благословенъ който иде въ името
Господне: Осанна въ вишникъ.

(10) И ^икогато влѣзе въ Иерусалимъ, всичкийтъ градъ се потресе, и казважъ:

ж Иса. 53; 10, 11.
Дан. 9; 24, 26.
Иоан. 11; 51, 52.
1 Тим. 2; 6, 11. **Тит.**
2; 14. **1 Пет.** 1; 19.
и Гл. 26; 28. **Рим.**
5; 15, 19. **Евр.** 9; 28.
и Мар. 10; 46. **Лука**
18; 35.
и Гл. 9; 27. **Лука**
—
и Мар. 11; 1. **Лука**
19; 29.
6 Зах. 14; 4. **и Иоан.**
и Иса. 62; 11. **Зах.**
9; 9. **Иоан.** 12; 15.
и Мар. 11; 4.
и 4 Цар. 9; 13.
и Лев. 23; 40. **Иоан.**
12; 13.
и Исаи. 118; 25.
и Исаи. 118; 26.
Гл. 23; 39.
и Мар. 11; 15. **Лука**
19; 45. **и Иоан.**
2; 13, 15.